

Arrest

nr. 313 638 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN BAELEN
Congresstraat 35
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Finse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN BAELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 september 2020 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als student. Hij wordt op 4 juni 2021 in het bezit gesteld van de elektronische E-kaart.

1.2. Nadat wordt vastgesteld dat verzoeker sinds juli 2021 OCMW-steun ontvangt, wordt hem op 19 december 2023 per brief gemeld dat wordt overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijf op grond van artikel 42bis, § 1 of artikel 44, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) en om indien nodig een verwijderingsmaatregel op te leggen. Hij wordt verzocht zijn economische activiteiten of bestaansmiddelen toe te lichten, of stukken voor te leggen waaruit blijkt dat hij werk-zoekende of student is. Nog wordt hem gevraagd eventuele bewijzen van humanitaire elementen mee te delen waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing, overeenkomstig artikel 42bis, § 1, tweede en/of derde lid of artikel 44, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit schrijven wordt verzoeker op 22 december 2023 ter kennis gebracht.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 22 februari 2022 tot beëindiging van verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [L.K.V.], Nationaliteit: Finland, Geboortedatum: [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te: [...].

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 01-09-2020 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als student.

Ter staving van zijn aanvraag legt hij een Erasmus agreement, een certificaat ter vervanging van een EHIC en een overzicht van een bankrekening voor.

Op 04-06-2021 werd betrokkene in het bezit gesteld van een EU kaart.

Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Betrokkene werd op 19-12-2023 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Betrokkene tekende ons schrijven op 22-12-2023 waarna hij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Betrokkene legt vervolgens een verklaring omtrent zijn huidige situatie, sollicitatiebewijzen, rekening-overzichten en medische attesten voor.

We dienen vast te stellen dat betrokkene geen enkel bewijsstuk meer voorlegt in kader van de hoedanigheid waarop hij het verblijfsrecht heeft bekomen, namelijk als student. Betrokkene toont overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 3° van de wet van 15-12-1980 niet aan nog ingeschreven te zijn bij een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen. Ook blijkt uit het dossier dat betrokkene, overeenkomstig het vernoemde artikel, niet de zekerheid kan verschaffen dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen tijdens zijn verblijf ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Betrokkene ontvangt namelijk een leefloon van het OCMW.

Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht als student niet langer behouden.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene werkzoekende is.

Om te voldoen aan de voorwaarden als werkzoekende dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde is voldaan. Anderzijds dient hij echter ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Hierover valt het volgende op te merken. Betrokkene toont aan gesolliciteerd te hebben naar een job. Er dient echter hierbij opgemerkt te worden dat alle sollicitatiebewijzen via de VDAB dateren van 2021. Op de sollicitatiebewijzen via LinkedIn kan er geen datum teruggevonden worden maar er dient opgemerkt te worden dat er geen enkele vacature nog openstaat.

Betrokkene verklaart wel momenteel op zoek te zijn naar werk en te solliciteren, maar de voorgelegde bewijsstukken staven deze verklaring niet.

Er is geen enkel afdoend bewijs dat betrokkene recent nog gesolliciteerd heeft. Er valt ook nergens uit af te leiden dat er positieve resultaten voortgekomen zijn uit sollicitaties. Ook blijkt uit onderzoek van het administratief dossier dat betrokkene nog geen enkele dag tewerkstelling in België heeft kunnen bekomen, zelfs niet op proef of in interim verband. Hij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er binnenkort verandering zal komen in zijn situatie van werkloosheid door bijvoorbeeld een bewijs van een positief

afgeronde sollicitatieprocedure, een werkbeloofte, ... of een ander bewijs voor te leggen waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene binnenkort aan de slag zal kunnen gaan.

Het feit dat betrokkene tot op heden nog geen dag tewerkstelling heeft kunnen bekomen geeft eerder blijk van het tegendeel.

Het is bijvoorbeeld ook niet duidelijk of betrokkene over uitgesproken vaardigheden, kwalificaties of specifieke werkervaring beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt, hier werden alleszins geen bewijzen van voorgelegd.

Betrokkene verklaart wel privélessen Frans te volgen om zo in Brussel als leraar werk te kunnen zoeken maar hij laat het na enig bewijsstuk hieromtrent voor te leggen. Daarnaast levert dit ook geen garantie dat betrokkene hierdoor sowieso een job kan bemachtigen daar dit afhangt van meerdere factoren.

Daarnaast blijkt uit de voorgelegde bewijsstukken dat betrokkene klaarblijkelijk al sinds 2021 werk zoekt, zonder resultaat. Dit doet de vraag rijzen of betrokkene wel geschikt is voor de Belgische arbeidsmarkt.

Sterker nog, uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat er op dit ogenblik zelfs geen mogelijkheid is op een tewerkstelling. Betrokkene legt namelijk medische attesten voor waaruit blijkt dat hij wegens medische redenen niet geschikt is om te werken. Hij is sinds 18-11-2021 arbeidsonbekwaam en deze arbeidsonbekwaamheid loopt minstens nog verder tot 30-04-2024. Uit deze bewijzen kan dus op geen enkele manier een reële kans op tewerkstelling afgeleid worden.

Gezien al deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Bijgevolg kan hij het verblijfsrecht als werkzoekende niet behouden.

Gezien betrokkene niet officieel tewerkgesteld is in loondienst en dit ook nooit geweest is kan hij uiteraard het verblijfsrecht als werknemer evenmin behouden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15-12-1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden om zijn verblijfsrecht uit te oefenen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 § 4 van de wet van 15-12-1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan bewijzen hiervan niet worden vastgesteld.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt er een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.

Er werden geen afdoende relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 19-12-2023 (betekend op 22-12-2023) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42bis § 1, 3° lid van de wet van 15-12-1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene legt wel een aantal medische documenten voor maar hieruit blijkt niet dat betrokkene zich niet kan verplaatsten of dat hij in het land waar hij legaal kan verblijven niet de nodige zorgen zal kunnen ontvangen.

Uit onderzoek blijkt dat de medische elementen geen belemmering vormen voor het intrekken van het verblijfsrecht.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met artikel 42bis § 1, 3° lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat zijn

leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet zich kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Hierbij werd rekening gehouden met de in artikel 42bis § 1, 2° van de wet van 15-12-1980 vermelde omstandigheden. Gezien betrokkene sinds 01-08-2021 financiële steun van het OCMW ontvangt in de vorm van een leefloon en gezien er uit het administratief dossier niet kan geconcludeerd worden dat de situatie van betrokkene weldra dusdanig zal veranderen waardoor hij onafhankelijk van de financiële steun van het OCMW zijn verblijf kan uitoefenen, is het niet onredelijk te stellen dat zijn situatie geen tijdelijk karakter betreft. De duur van zijn verblijf in België, noch zijn persoonlijke situatie vormen een element waardoor hij het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden.

Alle aangebrachte medische elementen werden in rekening genomen maar er blijkt nergens uit de voorgelegde bewijsstukken dat het onmogelijk is voor betrokkene om zich te begeven naar de plaats waar hij legaal kan verblijven. Ook blijkt uit onderzoek dat gezien de medische problematiek van betrokkene er geen zicht is op hoelang de behandelingstermijn zal duren. Er is dus geen zicht op een dergelijke verbetering in de nabije toekomst waardoor betrokkene in staat zou zijn om opnieuw in zijn eigen levensonderhoud te voorzien zonder tussenkomst van het OCMW. Daarnaast blijkt eveneens uit onderzoek dat betrokkene, indien hij ervoor zou kiezen om terug te keren naar zijn thuisland, de nodige behandeling aldaar kan verkrijgen.

Gezien alle elementen kan men dus weldegelijk stellen dat betrokkene een langdurige en onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het rijk.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker ontwikkelt een eerste middel, dat luidt als volgt:

“[...] EERSTE MIDDEL: HET IS NIET VOLDOENDE AANGETOOND DAT VERZOEKER EEN ONREDELIJKE BELASTING VAN HET BELGISCHE SOCIALE BIJSTANDSSTELSEL VORMT

1.1 Geen onredelijke belasting van Belgische sociale bijstand ten opzichte van Finse sociale bijstand

[...] Verzoeker heeft de Finse nationaliteit en is bijgevolg een Unieburger.

[...] Eén van de fundamenteën van het vrij verkeer en het Unieburgerschap is dat “De hoedanigheid van burger van de Unie dient de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten te zijn en verleent degenen onder hen die zich in dezelfde situatie bevinden, ongeacht hun nationaliteit en onverminderd de uitdrukkelijke vastgestelde uitzonderingen, aanspraak op gelijke behandeling rechtens.”

[...] De wisselwerking tussen het Unieburgerschap, het recht op vrij verkeer en het recht op sociale bijstand van Unieburgers is een onduidelijk en complex. De situatie van Verzoeker illustreert dat ook.

a. Enerzijds is de idee van het Unieburgerschap precies dat een onderdaan in de eerste plaats een burger is van de Europese Unie, ongeacht diens nationaliteit en zonder onderscheid. Hierdoor kan een Unieburger zich vrij bewegen tussen EU-lidstaten.

b. Anderzijds mogen lidstaten ook beperkingen opleggen aan het De achterliggende reden voor deze voorwaarde is het vermijden van “sociaal toerisme”. Men wil immers vermijden dat Unieburgers aan “Lidstaat-shopping” gaan doen en naar een EU-land reizen met een betere sociale bijstand dan het land waar zij onderdaan zijn.

[...] Naar Belgisch recht kan overeenkomstig artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet door de minister of zijn gemachtigde een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie, dat hem erkend werd op grond van artikel 40, § 3, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

[...] De ratio legis is dus voornamelijk bedoeld voor het verblijfsrecht van Unieburgers afkomstig van een land met een minder sterk uitgebouwd sociaal vangnet naar een ander EU-lidstaat met een beter bijstandsregime. Dat is in casu niet het geval.

[...] Verzoeker is onderdaan van Finland. Overeenkomstig de website van het Finse Ministerie voor Welzijn en Gezondheid bedraagt het basisbedrag van de Finse equivalent van het leefloon 587,71 EUR als bedrag voor essentiële kosten (kleding en voeding). Dit bedrag kan vermeerderd worden in functie van de noodwendigheden.

[...]

Het leefloon dat Verzoeker ontvangt van OCMW Galmaarden bedraagt 842,12 EUR, het leefloon voor een samenwonende. Het verschil is niet van dien aard om sociaal toerisme voor te organiseren.

[...] Men kan hier echter bezwaarlijk spreken van een onredelijke belasting van het Belgische sociale bijstandsstelsel. Een Belgische onderdaan die in Finland beroep doet op de Finse sociale bijstand zou immers een gelijkwaardig bedrag krijgen. De situatie zou uiteraard verschillend zijn wanneer er een groot verschil bestaat tussen het bedrag van de uitkeringen in het kader van sociale bijstand in Finland en het leefloon in België, quod non. In die zin is het geenszins zo dat er een onredelijke belasting van het Belgische sociale bijstandsstelsel plaatsvindt doordat Verzoeker een leefloon ontvangt.

1.2 Onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie van Verzoeker bij beoordeling onredelijk karakter van sociale bijstandsstelsel

[...] Artikel 42bis, §1 bepaalt het volgende “Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.” Een beroep op het sociale bijstandsstelsel (d.i. ontvangen van leefloon) mag niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderingsmaatregel.

[...] De Bestreden beslissing is in strijd met deze bepaling aangezien het onvoldoende rekening houdt met de persoonlijke situatie van Verzoeker bij de beoordeling of het in casu gaat om een onredelijke belasting van het sociale bijstandsstelsel.

[...] De Bestreden beslissing verwijst hoofdzakelijk naar het feit dat Verzoeker nog geen werk heeft verricht tijdens zijn verblijf in België, noch kan aantonen dat hij recent (2022 en 2023) heeft gesolliciteerd voor openstaande betrekkingen. Verwerende partij houdt bij zijn beoordeling op geen enkel moment rekening met de kwetsbare toestand van Verzoeker noch met diens arbeidsongeschiktheid.

[...] De argumentatie van Verzoeker impliceert een binair systeem: een Unieburger werkt (of zoekt werk) of is “werkonwillig”. Nochtans hanteert het Belgisch sociale zekerheidsrecht hier nog een bijkomend onderscheid: arbeidsongeschiktheid. Ter illustratie:

a. een Belgische onderdaan die een vervangingsinkomen geniet omwille van werkloosheid, wordt geacht beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt. Bij arbeidsongeschiktheid of ziekte wijzigt zijn statuut en ontvangt hij een ziekteuitkering. Bij ziekteuitkeringen wordt echter geen beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt verwacht van de begunstigde van de ziekteuitkering.

b. Ook bij de toekenning van het recht op maatschappelijke integratie moet de begunstigde ervan “werkbereid zijn, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is.” Ook bij de toekenning van leefloon wordt de begunstigde vrijgesteld van de voorwaarde van werkbereidheid wanneer dit omwille van gezondheidsredenen onmogelijk is.

[...] Belgische onderdanen die werkloos zijn worden geacht beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt (wanneer zij werkloosheidsuitkering ontvangen) of werkbereid te zijn (wanneer zij een leefloon ontvangen), tenzij hun medische situatie dit niet toelaat. Door geen rekening te houden met de medische situatie van Verzoeker en diens vastgestelde (nog niet afgelopen) arbeidsongeschiktheid verwacht Verwerende partij iets wat onmogelijk is en zij ook niet van haar eigen onderdanen verwacht, namelijk actief op zoek gaan naar werk of vacatures tijdens arbeidsongeschiktheid.”

2.2. Verzoeker ontwikkelt een tweede middel, dat luidt als volgt:

“[...] **TWEEDE MIDDEL: DE BESTREDEN BESLISSING HOUDT ONVOLDOENDE REKENING MET DE VERMELDE OMSTANDIGHEDEN OPGESOMD VAN ARTIKEL 42BIS, §1, 2° VAN VREEMDELINGENWET**

[...] Artikel 42 bis, §1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of diens gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een Unieburger, rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

[...] De Bestreden beslissing houdt geen rekening met de medische situatie en gezondheidstoestand van Verzoeker noch met diens sociale en culturele integratie en is alzo strijdig met artikel 42 bis, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.1. Medische situatie van Verzoeker rechtvaardigt het behoud van zijn verblijfsrecht

[...] De Bestreden beslissing stelt: [...]

[...] De motivering van de Bestreden beslissing stelt verkeerdelijk dat “medische elementen geen belemmering vormen voor het intrekken van het verblijfsrecht”, quod non. Met deze motivering miskent verweerder de ernst van de medische situatie van Verzoeker.

[...] Zijn behandelende geneesheer (dokter [H.K.], psychiater, verbonden aan het UVC Brugmann te Brussel) diagnosticeerde Verzoeker met een “zware en chronische majeur depressieve stoornis” die gecompliceerd wordt door een “persoonlijkheidsstoornis met cluster A kenmerken” (Stuk 4 en stuk 5). Om een gepaste behandeling te kunnen toedienen, is volgens dr. [K.] een “medische psychiatrische behandeling” op maandelijkse basis en een “psychotherapeutische behandeling” op wekelijkse basis noodzakelijk. Patiënt moet ook dagelijks medicatie innemen.

[...] Verzoeker kampt al sinds 2007 met aanvallen van zware psychische problemen (Stuk 5). Het is pas sinds de medische opvolging door dokter [K.] en diens diagnose en therapeutische begeleiding dat Verzoeker vooruitgang boekt. In zijn thuisland is echter nooit de juiste diagnose gesteld noch de juiste behandeling opgestart, waardoor Verzoeker ook weinig vertrouwen heeft in de gezondheidsvoorzieningen. De therapeutische relatie met de huidige geneesheer is een belangrijke stap in de goede richting.

[...] Verzoeker maakt zich ernstig zorgen over zijn gezondheidssituatie als deze behandeling zou worden stopgezet. In die zin is het verre van zeker dat hij in zijn thuisland dezelfde medische zorgen zal toegediend krijgen, niet zozeer omwille van de kwaliteit van de zorgen, maar precies wel omwille van de (precaire) vertrouwensrelatie die vandaag bestaat.

2.2 Sociale situatie van Verzoeker rechtvaardigt het behoud van zijn verblijfsrecht

[...] De Bestreden beslissing houdt ook geen rekening met de sociale en culturele integratie van Verzoeker in België. Verzoeker heeft een (beperkte doch bestaande) vriendenkring in België en Galmaarden. Hij probeert in het artistieke milieu contacten te leggen – ondanks zijn gezondheids-toestand – om nieuwe projecten op te starten. Hij is dus geenszins van slechte wil om zijn toestand aan te pakken, maar moet dit – gelet op zijn ziektebeeld – op een aangepast tempo doen.

[...] Gelet op de in 2.1. en 2.2. aangehaalde argumenten heeft Verweerster onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van Verzoeker, in het bijzonder diens gezondheids-situatie, waardoor Verzoeker de nietigverklaring van de Bestreden beslissing wenst te bekomen.”

2.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.4. Op basis van de uiteenzetting van de middelen wordt aangenomen dat verzoeker doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Dit beginsel van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig

werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden; 4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroeps-activiteit en deze opleiding.”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

2.5. Verzoeker was aanvankelijk als Unieburger gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van student. Dit verblijfsrecht wordt middels de bestreden beslissing beëindigd met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, omdat hij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel.

2.6. Verweerder stelde allereerst vast dat verzoeker geen enkel stuk meer voorlegt waaruit blijkt dat hij nog student is. Hij is vervolgens nagegaan of verzoeker een verblijfsrecht heeft in een van de andere hoedanigheden voorzien in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, maar stelde vast dat dit evenmin het geval is. Hij hield er rekening mee dat verzoeker tijdens de uitoefening van het hoorrecht stukken voorlegde waaruit blijkt dat hij werk zocht, maar stelde vast dat enerzijds de voorgelegde bewijzen niet of onvoldoende staven dat hij momenteel nog steeds op zoek is naar werk en solliciteert en anderzijds dat in elk geval niet blijkt dat verzoeker een reële kans heeft op het vinden van werk. Dit wordt omstandig toegelicht, rekening houdend met de door verzoeker in het kader van het horen afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken. Verder merkte verweerder op dat verzoeker nooit officieel heeft gewerkt in België. Gelet op deze vaststellingen oordeelde hij dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft als werknemer of werkzoekende. Ook was hij van oordeel dat verzoeker niet als beschikker over voldoende bestaansmiddelen een verblijfsrecht kan genieten, omdat zijn enige gekende bestaansmiddelen bestaan uit financiële steun van het OCMW.

Verzoeker geeft in zijn middelen niet concreet aan deze gedane beoordeling te betwisten. Hij toont alvast op geen enkele wijze aan dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat hij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden voor het verblijfsrecht als werknemer of werkzoekende, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen of als student. Verzoekers betoog dat het sociale zekerheidsrecht het systeem van de arbeidsongeschiktheid kent en dat verweerder van hem niet kan verwachten op zoek te gaan naar werk tijdens zijn arbeidsongeschiktheid, vermag zo ook nog niet aan te tonen dat hij de hoedanigheid van werknemer of zelfstandige, werkzoekende, beschikker over voldoende bestaansmiddelen of student heeft.

2.7. Naast de vaststelling dat niet blijkt dat verzoeker nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet oordeelde verweerder nog dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het Belgische sociale bijstandsstelsel. Verzoeker betwist dit.

In zoverre artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet in een mogelijke beëindiging van het verblijfsrecht van een student die een beroep doet op het sociale bijstandsstelsel maar enkel indien hij een onredelijke belasting vormt voor dit stelsel, blijkt niet dat dit nog toepassing vindt op verzoeker, nu hij niet betwist dat hij niet langer student is. In de gegeven omstandigheden is de Raad van oordeel dat de

motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel een bijkomend en overtuigend motief is van de bestreden beslissing, die reeds voldoende wordt onderbouwd door de vaststelling dat verzoeker niet langer voldoet aan een van de verblijfs-voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Om deze reden blijkt niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn kritiek tegen deze motivering.

Daarenboven, en ten overvloede, kan verzoekers kritiek ook niet overtuigen, gelet op wat volgt.

Verzoeker betoogt dat de ratio legis van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet erin bestaat te vermijden dat Unieburgers naar EU-lidstaten reizen met een “betere” sociale bijstand dan in het land waarvan zij onderdaan zijn. Hij is van mening dat dit in zijn geval niet speelt, nu het basisbedrag van sociale bijstand in Finland voor iemand die alleen woont 587,71 euro bedraagt en hij thans in België een leefloon ontvangt van 842,12 euro als samenwonende, een verschil dat volgens hem niet van die aard is om sociaal toerisme voor te organiseren. Hij is van mening dat geen sprake kan zijn van een onredelijke belasting van het Belgische sociale bijstandsstelsel, nu een Belgische onderdaan in Finland een gelijkaardig bedrag aan sociale bijstand zou kunnen krijgen.

Overeenkomstig artikel 42bis, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet wordt, om te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormt, rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. Aldus blijkt niet dat inzake de beoordeling van de onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel een vergelijking zich opdringt tussen de mate van uitbouw van de sociale bijstand in het gastland en het land van herkomst. Verzoeker kan trouwens ook niet dienstig zonder meer het basisbedrag van sociale bijstand voor iemand die alleen woont in Finland vergelijken met het leefloon voor een samenwonende in België. Het bedrag van het leefloon voor een alleenstaande in België is immers nog een pak hoger dan het leefloon voor een samenwonende, wat maakt dat uitgaande van het door verzoeker vermelde basisbedrag van sociale bijstand van 587,71 voor iemand die alleen woont in Finland, vergeleken met het leefloon voor iemand die alleen woont in België, geenszins kan worden gesproken van “gelijkwaardige bedragen”.

Verder betoogt verzoeker dat bij de beoordeling van de onredelijke belasting van de sociale bijstand geen of onvoldoende rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie, meer bepaald zijn medische situatie en arbeidsongeschiktheid. Hierdoor, zo stelt hij nog, verwacht verweerder van hem het onmogelijke, met name het actief op zoek gaan naar werk of vacatures tijdens zijn arbeidsongeschiktheid.

Echter blijkt op eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder bij zijn beoordeling inzake de onredelijke belasting van de sociale bijstand wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeker medische situatie en arbeidsongeschiktheid. Verweerder benadrukte echter dat verzoeker reeds langdurig, met name sinds 1 augustus 2021, een leefloon ontvangt van het OCMW en dat niets erop wijst dat op korte termijn verandering zal komen in deze situatie en deze financiële steun slechts tijdelijk zou zijn. Hij merkt hierbij ook op dat er gezien de medische problematiek geen zicht is op de behandelingstermijn en op een verbetering in de nabije toekomst in verzoekers situatie waardoor deze in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien. Hij stelde vast dat op basis van de voorgelegde medische stukken niet blijkt dat verzoeker zich niet kan verplaatsen of dat hij in zijn eigen land of een ander land waar hij legaal kan verblijven niet de nodige zorgen kan ontvangen. In dit verband blijkt uit de stukken van het administratief dossier ook dat de neergelegde medische stukken werden voorgelegd aan een arts-adviseur die vaststelde dat verzoeker kan reizen en de behandeling voor verzoeker ook beschikbaar is in Finland. Verzoeker laat volledig na concreet in te gaan op deze voorziene motivering en het onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig karakter ervan aan te tonen.

Inzake verzoekers betoog dat het sociale zekerheidsrecht het systeem van de arbeidsongeschiktheid kent en dat verweerder van hem niet kan verwachten op zoek te gaan naar werk tijdens zijn arbeidsongeschiktheid, merkt de Raad nog op dat verweerder op zich met zijn voormelde motivering ook geenszins van verzoeker verwacht dat hij thans ondanks zijn arbeidsongeschiktheid op zoek zou gaan naar werk. Verweerder stelde slechts vast dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel en verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om aan te tonen dat verweerder bij zijn beoordeling ter zake onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld. De motieven in de bestreden beslissing dat verzoeker nooit heeft gewerkt in België en hij geen recente sollicitaties aantoonde, betreffen ook de motivering dat hij actueel noch als werknemer noch als werkzoekende verblijfsgerechtigd is, en niet zozeer de motivering dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel.

2.8. Verweerder oordeelde ten slotte dat verzoeker tijdens het horen – inzake de zogenaamde humanitaire elementen zoals vervat in artikel 42bis, § 1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, met name de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezinssituatie, de economische situatie, de sociale en culturele integratie en de mate waarin de betrokkene nog bindingen heeft met zijn land van herkomst – geen afdoende relevante documenten heeft voorgelegd die verhinderen dat zijn verblijf wordt beëindigd. Hij was

van mening dat uit de door verzoeker voorgelegde medische stukken niet blijkt dat hij zich niet kan verplaatsen of dat hij in zijn land van herkomst of een ander land waar hij legaal kan verblijven niet de nodige zorgen zal kunnen ontvangen. Hij motiveerde nog dat de duur van het verblijf in België niet van die aard is om de banden met het land van herkomst te verliezen en dat verzoeker niet aantoonde dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie, economische situatie en zijn sociale en culturele integratie een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen waardoor hij zich in de onmogelijkheid bevindt om gevolg te geven aan de beslissing. Hij benadrukte hierbij ook dat verzoeker als Unieburger evengoed in zijn eigen lidstaat of een andere lidstaat waar hij wettig kan verblijven zich kan integreren, medische verzorging kan genieten, een gezinsleven kan leiden of economische activiteiten kan ontplooiën. Aldus blijkt dat verweerder, zoals vereist door de wet, ook een afweging heeft doorgevoerd tussen verzoekers specifieke omstandigheden en de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Ook deze beoordeling wordt door verzoeker echter betwist.

Verzoeker voert allereerst aan dat zijn gezondheidstoestand niet in rekening is gebracht en betoogt dat deze wel degelijk rechtvaardigt dat hij het verblijfsrecht behoudt. Hij stelt dat verweerder de ernst van zijn medische situatie miskent, waarvoor hij verwijst naar de gestelde diagnose van een *“zware en chronische majeure depressieve stoornis”* die wordt gecompliceerd door een *“persoonlijkheidsstoornis met cluster A kenmerken”* en de vooropgestelde noodzakelijke *“medische psychiatrische behandeling”* op maandelijkse basis, de *“psychotherapeutische behandeling”* op wekelijkse basis en de dagelijks door hem te nemen medicatie. Hij licht nog toe dat hij al sinds 2007 kampt met aanvallen van zware psychische problemen en hij pas sinds de medische opvolging door zijn behandelende arts in België, en diens diagnose en therapeutische begeleiding, vooruitgang heeft geboekt. Hij stelt dat in zijn thuisland nooit de juiste diagnose is gesteld noch de juiste behandeling werd opgestart en hij hierdoor ook weinig vertrouwen heeft in de gezondheidszorgvoorzieningen in zijn thuisland. Hij wijst verder op de therapeutische relatie met zijn huidige arts in België en het belang van deze (precaire) vertrouwens-relatie.

De Raad wijst er echter op dat verzoekers gezondheidstoestand zoals deze blijkt uit de voorgelegde medische attesten van 1 september 2023 en 16 januari 2024 wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo wordt herhaald dat verweerder vaststelde dat deze medische problemen verzoeker niet verhinderen terug te reizen naar zijn thuisland Finland en daarnaast kan worden aangenomen dat verzoeker in dit land evengoed de nodige medische zorgen kan verkrijgen. Dit wordt trouwens ook concreet onderbouwd door een in het administratief dossier vervat stuk van een arts-adviseur. Door het louter herhalen van de inhoud van de voorgelegde medische attesten, met name de diagnose en vooropgestelde noodzakelijke behandeling, toont verzoeker nog niet aan dat de voorziene motivering uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Het verdere betoog van verzoeker dat hij eerder in zijn thuisland nooit een correcte diagnose heeft gekregen en er nooit de nodige behandelingen zijn opgestart, betreft verder niet meer dan blote beweringen die op geen enkele wijze worden onderbouwd en waarvan bovendien niet blijkt dat hij dit reeds aanbracht in het kader van de uitoefening van het hoorrecht. Hierover zijn in de voorgelegde medische attesten ook geen vermeldingen opgenomen. Verzoeker kan daarom niet dienstig voorhouden dat verweerder hiermee onterecht geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit betoog is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de motivering dat de noodzakelijke medische zorgen voor verzoeker ook beschikbaar zijn in Finland, een land waarvan daarenboven mag worden aangenomen dat de gezondheidszorg er kwalitatief gezien gelijkwaardig is aan de Belgische. Verzoeker toont alvast op geen enkele wijze concreet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld. In zoverre hij nog wijst op de vertrouwensrelatie met zijn arts in België, wordt opgemerkt dat nergens uit de medische attesten blijkt dat er medisch gezien enig beletsel zou bestaan opdat de behandeling elders verder wordt gezet, zodat hij hiermee andermaal niet aantoonde dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

Daarnaast betoogt verzoeker dat zijn sociale en culturele integratie onterecht niet in rekening is gebracht. Hij wijst op een beperkte vriendenkring in België en Galmaarden en stelt nog dat hij probeert om in het artistieke milieu contacten te leggen om nieuwe projecten op te starten. In dit verband kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker deze elementen niet aanbracht bij het bestuur in het kader van de uitoefening van het hoorrecht. Hij kan thans bijgevolg niet dienstig aanvoeren dat verweerder hiermee onterecht geen rekening heeft gehouden. Hierover ontbreekt trouwens elk begin van bewijs.

Verzoeker toont niet aan dat enig concreet gegeven dat voorhanden is in zijn dossier of dat hij tijdens het horen heeft aangebracht onterecht niet in rekening is gebracht en evenmin dat de gedane beoordeling inzake de zogenaamde humanitaire elementen uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

2.9. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de bepalingen van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

2.10. Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.11. De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS